

Pokažené Vánoce

„Tedy řeknu vám, že to byly nejhorší Vánoce, které jsem kdy zažil,“ řekl Dick.

„Chudák George,“ dodal Julián. „Přijede k nám na svátky, a pak je všichni proležíme s chřipkou a kašlem.“

„No, strávit Štědrý den v posteli – to je fakt hrůza,“ stěžovala si George. „Nejhorší ze všeho bylo, že jsem vůbec nic nemohla jíst. Nemít hlad o Vánocích! Nikdy bych nevěřila, že se to může stát zrovna mně!“

„Tim byl jediný, kdo zůstal zdravý,“ řekla Anna a pohladila psa. „Byl jsi na nás moc milý, Time, když jsme leželi v posteli. Běhal jsi od jednoho k druhému, na nikoho jsi nezapomněl.“

„Ha!“ ozval se Tim trochu zasmušile. Letošní Vánoce se mu ani trochu nelíbily. Jen si to představte – jeho čtyři kamarádi leželi v posteli a celé dny prokašlali a prokýchali.

„No, v každém případě už je to za námi,“ řekl Dick. „I když mám ještě pocit, jako by mi někdo vyměnil nohy. Sotva se na nich udržím.“

„Ty taky?“ podivila se George. „Už jsem si s těma svýma dělala starosti.“

„Všichni jsme na tom asi stejně,“ prohlásil Julián, „ale za den za dva se to zlepší. Budeme v pořádku. Až příští týden začne škola, budeme jako rybičky!“

Všichni začali hekat – a pak se znovu rozkašlali. „To je na celé té zatracené chřipce nejhorší,“ řekla George, když popadla dech. „Když se zasmějeme – nebo promluvíme nahlas – nebo zavzdycháme – hned začneme kašlat. Mám pocit, že z toho kašle zešílím, jestli se ho co nejdřív nezbavím. Celé noci jsem nespala!“

Anna přistoupila k oknu. „Už zase sněží. Nijak moc, ale stejně je to nádhera. Když si pomyslím, že jsme mohli být celý týden venku... Je to pěkná otrava – takovéhle prázdniny.“

George se přidala ke své sestřenici. Vtom před domem zastavilo auto. Vystoupil z něho statný, usměvavý muž a vyběhl po schodech k hlavnímu vchodu.

„Přijel doktor,“ oznámila Anička. „Vsadím se, že řekne, že jsme v pořádku a můžeme se příští týden vrátit do školy!“

Za chvíli se otevřely dveře od pokoje a objevil se v nich doktor a maminka Anny, Dicka a Juliána. Nebylo divu, že vypadala dost unaveně. Starat se o Vánoce o čtyři nemocné děti a nešťastného psa není zrovna lehký úkol.

„Tady je máte, pane doktore,“ řekla paní Barnardová. „Myslím, že už jsou z nejhoršího venku. V krku už to mají docela dobré, co říkáte?“

„Brzy budou v pořádku,“ konstatoval doktor Drew, když si sedl a jednoho po druhém prohlédl. „George to sebralo nejvíc – není tak silná jako ostatní, řekl bych.“

George zrudla rozpaky a Dick si hned přisadil. „Chudák George je největší chcípáček z celé rodiny,“ zasmál se. „Měla nejvyšší teplotu, nejhůř kašlala, nejvíc vzdychala a...“

Dick chtěl pokračovat, ale nebylo ho slyšet. Jeho slova udusil největší polštář, který se v pokoji našel.

Rozzuřená George jím po Dickovi vši silou hodila. Dick hodil polštář zpátky a všichni včetně George se dali do smíchu. Potom se všichni čtyři marodi rozkašlali. Doktor si zacpal uši.

„Myslíte, pane doktore, že opravdu mohou jít do školy?“ strachovala se paní Barnardová.

„No, ano, ale nejdřív se musí zbavit toho strašného kašle,“ řekl doktor a podíval se oknem na padající sníh. „Řekl bych... tedy nevím, jestli by to bylo možné... ale...“

„Jaké ale?“ zeptal se Dick, který okamžitě nastražil uši. „Chystáte se nás poslat do Švýcarska na lyže, doktore? To je báječné! Úplná senzace!“

Doktor se dal do smíchu. „Ty jdeš na to pěkně zhurta!“ řekl. „Neměl jsem na mysli zrovna Švýcarsko – ale nějaké kopečky nedaleko od moře by nebyly špatné. Nějaké místo, kde je opravdu čerstvý vzduch, ale přitom ne velká zima, kde leží sníh, abyste mohli sáňkovat a lyžovat, a nemuseli jste se kvůli tomu vláčet až do Švýcarska. Švýcarsko je navíc dost drahé.“

„To je jasné,“ přikývl Julián. „Nečekáme, že bychom jeli na prázdniny do Švýcarska jen proto, že jsme měli ošklivou chřipku. Ale týden někde venku by nebyl k zahození!“

„Jasně!“ jásala George a oči jí zaplály nadšením. „Byla by to skvělá náhrada za ty pokažené Vánoce! Myslíte, doktore, že bychom tam mohli jet sami? To by bylo něco!“

„No, někdo by tam s vámi měl být,“ řekl doktor Drew. „Ale to záleží na vašich rodičích.“

„Myslím, že je to bezvadný nápad,“ ozval se Julián. „Co na to říkáš, mami? Určitě by ses nás ráda na chvíli zbavila. Vypadáš unaveně.“

Maminka se usmála. „Jestli potřebujete odjet, abyste se zbavili toho kašle, tak pojedete. Přiznávám, že bych pár dní odpočinku docela přivítala. Promluvím si o tom s otcem.“

„Ha!“ štěkl Tim. Nastražil uši a tázavě se zahleděl na doktora.

„Říká, že by taky potřeboval nějaký den na zotavenou,“ vysvětlovala George. „Chce vědět, jestli by mohl jet s námi.“

„Ukaž jazyk, Time, a podej mi packu, ať se podívám, jestli nemáš teplotu,“ řekl doktor vážným hlasem a natáhl ruku. Tim mu poslušně podal packu. Čtveřice kamarádů se dala do smíchu a okamžitě se znovu rozkašlala. To byl ale kašel! Doktor zakroutil hlavou. „Vy naděláte rámusu. Zapomněl jsem, že se nesmíte smát. Přijdu se na vás podívat, ještě než půjdete do školy. Maminka mi dá vědět. Zatím na shledanou – a hezky si to užijte, ať už pojedete kamkoli.“

„Určitě se budeme mít dobře!“ řekl Julián. „A děkujeme, že jste si s námi dělal starosti. Až přestaneme kašlat, pošleme vám pohled.“

Hned jak doktor Drew odjel, všichni se sešli, aby se poradili. „Mami, že můžeme někam vyrazit, vid’?“ škemral Dick. „Čím dřív, tím líp. Už nás musíš mít plné zuby – celé dny a noci poslouchat ten strašný kašel!“

„Ano, myslím, že musíte někam na týden nebo na deset dnů vyrazit. Otázka je – kam? Mohli byste jet

k George – myslím do Kirrinské chalupy... ale je to dost nízko... a její otec by asi ze čtyř ukašlaných dětí neměl moc velkou radost.“

„Máš pravdu,“ souhlasila George, „asi by se zbláznil. Rozrazil by dveře od pracovny, napochodoval do našeho pokoje a zařval: „Kdo to tady...“

Ale jak George začala křičet, znovu se rozkašlala – a její malé dramatické vystoupení skončilo. „Dost už, George,“ řekla její tetka. „Proboha, běž se napít vody.“

Dlouho se radili, kam by se dalo vyrazit. A celou dobu zatím venku tiše padal sníh. Dick přišel k oknu a zaražoval se. „Kéž bychom přišli na nějaké místo v horách, kde bychom mohli sáňkovat a lyžovat, jak nám to radil doktor. Už se mi dělá líp, jen na to pomyslím. Doufám, že nepřestane sněžit.“

„Nejlepší bude, když zavoláme do nějaké cestovní kanceláře a zjistíme, jestli nám mohou něco rozumného nabídnout,“ navrhla maminka. „Možná nějaký výš položený letní tábor, který by teď mohl být volný, nebo byste si mohli vybrat nějakou horskou chatu.“

Ale všechny telefonáty končily stejně. „Ne, litujeme, nemůžeme vám nic nabídnout. Letní tábory jsou zavřené a o zimních nevíme.“

Nakonec, jak už to tak bývá, problém vyřešila osoba, na kterou nikdo ani nepomyslel... starý Jenkins, který pomáhal na zahradě. Celý den nedělal nic jiného, než odklízel sníh. Zahlédl děti, které ho pozorovaly z okna. Usmál se a přišel blíž.

„Jak se vede?“ zavolal. „Nechcete nějaká jablka? Už krásně uzrála, ta zimní. Vaše maminka říkala, že na nic nemáte chuť, ale možná že byste si už nějaké dali.“

„Určitě, děkujeme!“ vykřikl Julián, který se neodvážil otevřít okno. Kdyby matka přišla do pokoje, zlobila by se, že vystrkuje hlavu ven na mráz. „Přineste je, prosím vás, Jenkinsi, do domu. A přijďte na kus řeči!“

Starý Jenkins vešel dovnitř s košíkem dozrálých žlutých jablek a kulatoučkých hnědožlutých hrušek.

„Tak jak se vede?“ zahlaholil hlasem, v němž se ozýval měkký velšský přízvuk. Jenkins pocházel z hor ve Walesu. „Jste trochu pobledlí a taky jste zhubli. Chtělo by to vyjet na zdravý horský vzduch tam u nás!“

Jenkinsova snědá vrásčitá tvář se roztáhla do širokého úsměvu. Podal dětem košík s ovocem, do kterého se všichni hned pustili.

„Horský vzduch – to nám doporučil i doktor!“ řekl Julián a zakousl se do šťavnaté hrušky. „Nevíte náhodou, kam by se dalo vyrazit?“

„No, moje teta v létě pronajímá pokoje,“ poznamenal Jenkins. „Je to výborná kuchařka, teta Glenys. Jen nevím, jestli si bere hosty i v zimě, když je všechno kolem pod sněhem. Její farma leží na svahu, který vede až k moři. V létě je to tam moc pěkné, ale teď tam není nic než sněh.“

„Ale to je přesně ono!“ zaradovala se Anna. „Co říkáš, Julku? Zavoláme mámu! Mami! Mami! Kde jsi?“

Maminka hned přiběhla. Vylekala se, že se dětem zase přitížilo. Překvapilo ji, že je v pokoji Jenkins, a podivila se ještě víc, když děti ze sebe vychrlily, co se právě dozvěděly. Tim se také zapojil do hovoru a hlasitě zaštekal. Zaražený Jenkins tam stál a mlčky žmoulal v rukou svůj starý klobouk.

Julián a Dick začali samým rozčilením znovu ošklivě kašlat. „Poslouchejte mě,“ řekla jejich matka přísně.

„Běžte hned nahoru a vezměte si kapky proti kašli. Já s Jenkinsem všechno proberu a zjistím, o co jde. Ne – neodmlouvej, Dicku, a zmiz!“

Děti odešly a nechaly matku s Jenkinsem, který se nestačil divit, jaký zmatek způsobil svou nevinnou poznámkou o horském vzduchu.

„Zatracený kašel!“ ulevil si Dick, když spolkl medicínu proti kašli. „Doufám, že to máma nějak s tou Jenkinsovou tetou zařídí. Jestli odtud někam nevypadnu a nezbavím se toho příšerného kašle, tak se zblázním – bude ze mě úplný cvok.“

„Vsadím se, že to vyjde,“ řekl Julián. „Uvidíte, že si nás tam vezme. Věřím na náhody, vy ne? Určitě to klapne.“

Julián měl pravdu. „Klaplo“ to. Maminka se totiž na jaře měla možnost s Jenkinsovou tetou seznámit. Přijela navštívit příbuzné a Jenkins ji pyšně přivedl představit. Když Dick s Juliánem sešli dolů, čekaly na ně příznivé zprávy.

„Právě telefonuji Jenkinsově tetě, staré paní Jonesové,“ oznámila jim matka. „Jestli nebude proti, můžete za den dva vyrazit, abyste se dali trochu dohromady.“